

Nem kormányon ülvé semlegesítődött a nemzeti keresztény koalíció?

Ami kívánatos a nemkívánatosnak

Természetesen más kérdésekkel is foglalkozik *Lenin* János, a teoretikus, amelyek szintén fontosak. Két viszonyt tárgyal, amelyek körül sok a szándékolt homály. Az egyik az MSZP-hez való viszonya. Mármost neki magának, de hát ebben értelemszerűen benne van a liberális tábor minden turanidja is. *Kuncze Gábor* biztosan nem fog másképpen nyilatkozni. Kis János elhatárolja magát az MSZP-től — egyfelől —, meleg barátságáról biztosítja — másfelől. „*E cikk írója nem tartja kívánatosnak, hogy a választásokat az MSZP nyerje.*” Írja egyfelől. „*Ha a liberális pártok éreztetik tudják, hogy a pufajkásügy nem úgy, akkor a koalíció pártjai rákényszerülnek, hogy az ellenzék által feltett kérdésekre feleljenek — vagy úgy fognak megjelenni a közönség előtt, mint akik megkerülik a valódi kérdéseket.*” Írja másfelől.

Ezúttal rosszul búvárszedők, rajtakapható. Ha ugyanis az MSZP sok vezetőjének múltja, bűne, hazaárulása nem úgy egy választási harcban, amelyben az ország sorsáról kell döntenie — akkor mi az ügy? Miért volna az helyes, ha a magyarság olyanokra bízta magát, akik egyszer már alkalmatlannak, bűnösnek és hazaárulónak bizonyultak, akik gyilkoltak, raboltak vagy gyilkosoktól és rablókól vették át a gyilkosszerszámokat, és itt-ott levakarták róla a véres rozsdát? Hát nem ez éppen a legvalószínűbb kérdése a választásoknak? Hát nem az a legfontosabb, hogy a választópolgár tudja, kire adja a voksát?

Kis János tehát, miközben nem kívánja az MSZP választási győzelmét, mindent megtesz azért, hogy az összes akadályt elhárítsa az MSZP útjából. Nyilvánvaló persze, hogy neki magának is fontos a kommunista múlt mielőbbi elhantolása.

Betonkoporsóba zárni az elszámoltatást

... van rá esélyünk, hogy alapjában nyugodt kampányunk legyen, mert magát szigeteli el, aki a bolsevista terrorlegények rémuralmával ijesztgetve próbál szavazótékot szerezni. Ez viszont nagy elszólás! Kis János remeg a nyugodt kampányért, amit az MSZP már a nyáron elkezdett szóba hozni, és választási etikai kódexet is kidolgozott. A cél ugyanez: rákényszeríteni az ellenfeleket, hogy ne beszéljenek a számukra kényes kérdésekről. E szél-jén csak a kormány és a nemzeti oldal a gazdaság súlyos, egyes esetekben megoldhatatlan kérdéseiről, mi pedig majd beleverjük az orrát. Így nekünk nem kell felmutatnunk, milyen gazdasági programunk van, mit fogunk megváltoztatni — nyilván semmit, hiszen az Antall-kormány nagyrészt a mi liberális gazdasági politikánkat valósította meg... — és így attól is megmenekszünk, hogy a nép rájöjjön: a „bolsevista terrorlegények” csaknem azonosak a privatizáció városi gerillájával.

Sajnos, Kis János „elvárásai” ölni fognak. Mert az MDF és a mostani kormány sem lesz elég bátor arra, hogy feltárja: kik, s milyen mostani, vagy volt pártelkövetkeztettségűek, származásúak a legnagyobb bankbotrányok és kisajátítások elkövetői és kedvezményezettjei, nem jár végére a bűnyűeknek és nem tárja fel a Kádár—Aczél múlt bűzhódát tárnait. Valóban: csak pufajkázni nem elég. De tényekkel és névre szólóan ki lehet ütni a volt kommunistákat. Ugyan mutassa már ki valaki, hogy milyen vagyon vagy vagyon feletti rendelkezés van hány ember kezén, és ez a néhány ezer ember hová tartozik! Nem fog ilyen kimutatás készülni, mert az MDF paktumait nem lehetne kihagyni belőle. De az is érdekfeszítő statisztika volna, hogy hány bűnyű vizsgálata szakadt meg a szálvégrődések magaslati pontja miatt.

A téveszmék akkor használhatók a politikában, ha közhelyi szilárdultak. Kis azt akarja elhitetni a magyar társadalommal, hogy részvétele nélkül nincs magyar demokrácia. Az SZDSZ-nek és az MSZP-nek, pontosabban a mögöttük álló „jó értelemben vett kozmopolita” körnek vezető státusokat kell betöltenie.

Magyarországon sajnos senki sem teszi fel a kérdést, hogy mi szükség van a posztkommunizmusban az átvedlett és továbbá átvedlésekre kész pufajkásokra és egyebekre? Mi bizonyítja azt, hogy az ő jelenlétük akármit is jobbá tesz?

Nyakig a privatizáció sarában

Erre azt mondják: ők is kapnak szavazatokat. Azokat a szavazókat is képviselnie kell valakinek, akik bennük bíznak. Ez igaz. De ha nincs feltárva, hogy kik is ők valójában, akkor a szavazatok nagy része megtévesztettség következtében jut rájuk. Márpedig nincs feltárva. Már nyolcvankilencben elmaradt ez a feltárás, és 90-ben paktum szentesítette a végképpeni elmaradását. Most Kis János már csak a betonkoporsót készíti rázárni a még mindig elevenen izzó elszámoltatási igényre.

Tehát az MSZP és részben az SZDSZ is csak azért, pontosabban nagy részben azért képes szavazatokhoz jutni, és így

Budapest 1990. október 28-án este kormánypárti tüntetés volt a taxisblokáddal szemben. MTI-FOTÓ: RÓZSAHEGYI TIBOR

becsületes állampolgárokat képviselni, mert nincs feltárva eredendő farkastermészet. Egy párt a hat, pontosabban ma már csak négy közül, s még arra is lehetőség van, hogy itéljen: mondjuk szélsőjobboldalnak nyilvánítson magyar pártokat, embereket. Úgy mint régen. Emberei bent vannak az államapparátusokban, a legnagyobb vállalatok kommu-

Tüntetés a román nagykövetségnél 1990-ben

MTI-FOTÓ: BARTOS GYULA

nista magántulajdonban vannak. Választási eredményei szinte csak attól függenek, hogy kimeríthetetlen pártkasszájából mennyit áldoz. Senki sem tudja, mennyi fölött rendelkeznek, talán még ők maguk sem.

De várhatjuk-e, hogy megmozdul a kormány, az MDF? Nem. Régen elkészült ezzel, mert az antall három évnek éppen ez volt a rendeltetése. Addig fenntartani a nemzeti-keresztény hatalomgyakorlás látszatát, ami minden át nem rendeződik odaát a liberálbalon, s amíg a gazdaságilag sújtott többség elkeseredése maga nem teszi lehetetlenné e kérdések előhozását.

Amellett az MDF-nek az a vékony vezetőrétege, amelynek Kis az ajánlatát teszi, s amely pillanatnyilag uralja az MDF pártapparátusait, az a réteg maga is nyakig benne van a privatizáció sarában. Nem érdeke a pufajkás törvény, az átvilágítás — most már! —, és már maga is arra hivatkozhat, hogy az elkeseredett emberek mindezt szösztyárkodásnak találják. Némelyek öt-hat helyről kapják a pénzeket. Ezek természetesen a mérseklet példaképét látják Janosom Kisemben. Hallgatni fognak. Reálpolitikusként lesznek megelégedve magukkal. Talán csak évek múlva fognak ráébredni, hogy a magyar önbecsapás milyen újabb népszínmű-szerepét játszották el.

Így tehát Kis János, aki nem kívánja az MSZP győzelmét, valójában vállalva küzd a siker előfeljeliért, az elvárások és elvárások, anyu és apu ártatlanságáért, és kétséget sem hagy a közös gyökerek megléte iránt. A szociálliberális SZDSZ és a szocialista MSZP belső magja között nincs semmi különbség. Még abban is hasonlítanak, hogy mindkettőben van egy-egy gyenge-savanya népi vonal, vagy vidéki szárny, amelyek megjelenik Szárszón és a tisztességről álmodik, de kialvatlanul ébred, és nappal azért megmarad annak, ami — kommunistának.

Az új paktumba tehát Janosom Kisem bele akarja köttetni az MSZP-t is. Az

MSZP pedig hozza magával a most alakult Király-féle szociáldemokratákat — akikkel majd egyesülnek —, az SZDSZ pedig hozza magával a kisbolygó pártjait, az újjazdagok különféle szalon- és zsúrpártjait, és akkor teljes lesz a politikai színpad: a némenklatúra békés úton, vértelenül visszaszerzte a Szovjetunió szétesése következtében időlegesen fel-

adott hatalmát. Ehhez már mindössze a nemzeti színű nyeregtagaró kell. Ez a szerep vár az Antall-viselt MDF-re. Akár bent a nagykoalícióban, akár öfelsége ellenzékéként, jól megfizetve.

Szocialista és szodem hozadék

Így a liberálkommunista vezetőréteg, Magyarország Janosom Kisem által vezetett száz-kétszázézer birtokosa meg lehet nyugodva: népi elem, magyar nemzeti érdeket képviselő erő nincs a hatalom közelében. A baloldaltól ki van csapva Pozsgay Imre és pártja, az MDF-ből és a keresztény nemzeti oldalról a népi radikalizmus, a Magyar Út és a MIÉP, valamint a kiszáradt népes tábora.

Ez Janosom Kisem és Gyulam Hornom egyeztetett célja.

E cél megvalósulása elé a magyar keresztény középosztály a következő akadályokat telepheti:

a) nem hagyja, hogy a tömegtájékoztatóban megindult kristályosodást megállítsák;

b) kiköveteli a pufajkástörvényt és a III/III-ast, és nem hagyja, hogy az államhatalom szerveiben a régi rendszer uralkodó osztályának emberei háborítatlanul működhesse;

c) megköveteli az MDF-től, hogy a még hátralévő kormányidőt felhasználva és önmagát a paktum-lerakódástól megtisztítva maga álljon a nemzeti egysegtérmetés élére, hagyja abba a Kisék által sugallt vagy követelt szélsőjobboldalizást és térjen vissza az eredeti célokhoz;

d) nyomást gyakorol a Boross-kormányra, hogy viselkedjék teljes jogú kormányként, szabaduljon meg ballasztjaitól, az Antall-örökségtől, a Kis János—Soros György-járomiótól, s tegyen és fogantatson olyan visszafordíthatatlan intézkedéseket, amelyek bizonyítják az egész társadalom előtt, hogy a nemzeti erők urai a magyar helyzetnek, és rájuk lehet bízni a kormányzást;